

ρούμενον ὑπὸ τῶν συναιχμαλώτων των, εἶποντο δὲ κραυγαί ὄργης, γρονθοκοπήματα καὶ πάλη. Τὸ θέαμα ἦτο ὀδυνηρὸν ἅμα καὶ αἰσχυρὸν. Οἱ στρατιῶται τῆς συνοδίας κατέβηλλον πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως ἐξακολουθήσῃ ἡ πορεία, ἀλλ' εἰς μάτην τὸ πρόσταγμα «ἐμπρός» ἀναιμιγνέτο εἰς τὰς κραυγὰς τῶν αἰχμαλώτων. Οἱ οὐδὲν λαβόντες ἠρνοῦντο νὰ προχωρήσωσιν. Ἐντὸς μικροῦ ἀξιωματικὸς τις ἔφιππος ἔφθασε, διατάττων νὰ ἀναγκάσωσι τοὺς αἰχμαλώτους νὰ βαδίσωσι. Τότε συνέβη σύγχυσις ἀπερίγραπτος καὶ φρικώδης. Ἀφ' ἐνὸς μὲν στρατιῶται ἔνοπλοι ὑπακούοντες εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ἀρχηγοῦ των ὠθοῦσιν, ἀνατρέπουσι, καὶ τύπτουσι ἐπανειλημένως δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, ἐκ τοῦ κόπου καὶ τοῦ πόνου καὶ τῆς πείνης ἐξηνητλημένους, οὐδὲν δὲ πράξαντας ἔγκλημα, ἀλλ' ὑπὸ τῆς τύχης προδοθέντας· οἱ μὲν λέγουσιν «ἐμπρός, ἐμπρός!», οἱ δὲ ἐπαναλαμβάνουσι «Πεινῶ! πεινῶ!»! Εἶναι δὲ οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνδρῶν τούτων εὐγενεῖς νέοι ἀρπαγέντες ἐκ τῆς οἰκογενείας αὐτῶν ὑπὸ τῆς μάστιγος τοῦ πολέμου, οἵτινες οὐδέποτε ἤθελον ὑποπέσει εἰς τὸν βαθμὸν τούτου τῆς ταπεινώσεως οὐδ' ὑποστῆ τοιαῦτα δεινὰ, ἐὰν νόμος ἄδικος, ἀνηλεὴς, ἀπάνθρωπος, δὲν ἤρπαζεν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἐστίας των ὅπως ὑποχρέωσεν αὐτοὺς νὰ γείνωσι στρατιῶται. Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἡμετέραν διήγησιν. Εἰς τῶν στρατιωτῶν τῆς συνοδίας αἰτιώμενος ἐμὲ διὰ τὴν συμβαίνουσαν ἀταξίαν, ἐγείρει τὸ ὄπλον του πρὸς τὸν ἐξώστην ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἵσταμαι, καὶ σκοπεύων μὲ ἀπειλεῖ νὰ πυροβολήσῃ, ἐὰν δὲν ἀποσυρθῶ. Ὅπισθοδρομήσας κατὰ δύο βήματα λαμβάνω τὸ κενὸν σχεδὸν κἀνιστρον καὶ κενῶν αὐτὸ ταχέως ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὑποκάτω συνωθουμένου πλήθους, εἶτα δὲ μεταβαίνω ἐσπευσμένως εἰς παράθυρόν τι τοῦ ἰσογείου, εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ κτιρίου, ἔνθα εὐρίσκετο ἤδη ὁ φίλος μου. Ἐκατὸν περίπου ἄρτοι ἕμενον εἰσέτι πρὸς διανομήν. Ῥίπτομεν αὐτοὺς ἕνα πρὸς ἕνα διὰ τῶν κιγκλίδων τοῦ παραθύρου. Δὲν βλέπω τὰ ἐν τῇ ἀγυιᾷ συμβαίνοντα, ἀλλ' ἀκούω φρικώδεις κραυγὰς καὶ διακρίνω τὸν κρότον τῶν τυπτόντων κοπάνων (κοντακίων), καὶ ἀκούω τοὺς αἰχμαλώτους συνωθουμένους, πίπτοντας καὶ καταπατώντας ἀλλήλους. Ἐντὸς μικροῦ πλεῖσοι στρατιῶται τῆς συνοδίας ἔρχονται ὑπὸ τὸ παράθυρον καὶ διευθύνουσι πρὸς ἡμᾶς τὰς λόγγας των. Ἐχόντες ἀπόφασιν νὰ διανειμώμεν εἰς τοὺς πεινῶντας ὅλους τοὺς ἄρτους, ἐξακολουθοῦμεν ῤίπτοντες αὐτοὺς χωρὶς νὰ δίδωμεν προσοχὴν εἰς τὰ ἀπειλοῦντα ἡμᾶς ὄπλα. Δολοφόνος σίδηρος ἐγγίζει τὸ στῆθος τοῦ φίλου μου· οὐχ ἦτον, κρυπτόμενοι ὀπισθεν τοῦ παραθύρου, ῤίπτομεν τὸν ἄρτον. Ἡ ἐκ Namur Κα Β... ἥτις εὐρίσκεται πλησίον ἡμῶν, μᾶς παρακαλεῖ ν' ἀποσυρθῶμεν.

«Θὰ σᾶς φονεύσουν», ἀναφωνεῖ ἔντρομος. «Θὰ τοὺς δώσωμεν ὅλον τὸν ἄρτον», λέγομεν ἡμεῖς ἔξω ἑαυτῶν. Τῷ ὄντι, οἱ ἄρτοι ὅλοι ῤίπτονται ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, τινὲς αὐτῶν κρέμανται μεταξύ τῶν λογγῶν τῶν πρὸς τὸ παράθυρον διευθυνομένων. Τέλος ἡ ἡμετέρα προμήθεια ἐξαντλεῖται καὶ τότε ἀποσυρόμεθα.

Πέντε Βρυαροὶ στρατιῶται ἔμειναν ἐκεῖ φρουροῦντες, μέχρις οὗ ἀπῆλθεν ἅπασα ἡ συνοδία. Οὕτω δ' ἐτελείωσε τὸ θλιβερὸν τοῦτο ἐπεισόδιον.

**

ΟΙ ΠΥΡΓΙΤΑΙ ΕΝ ΝΕΑΙ ΓΟΥΡΚΗΙ

Παρ' ἡμῖν ὁ στρουθός, ὁ κοινῶς λεγόμενος σπουργίτης ὅ ἐστι πυργίτης, ἐξημεροῦται εὐκόλως, μάλιστα δὲ κατὰ τὰς μεγάλας πόλεις, ὧν οἱ ὁδοὶ βρῖθουσι πυργιτῶν ἀναζητούντων τροφήν.

Ὁ διάσημος Βυβφὼν γράφει πού περὶ τινος πυργίτου, ὅστις τοσοῦτον εἶχεν ἐξημερωθῆ, ὥστε παρακολούθει τὸν κύριόν του, στρατιώτην τινά, ὃν ἠδύνατο νὰ ἀναγνωρίζῃ μεταξύ πάντων τῶν στρατιωτῶν ὅλου τοῦ συντάγματος. Παρακολούθει δὲ τοὺς ἀνθρώπους οὐχὶ βεβαίως ἐξ ἀγάπης ἀλλ' ἐξ ἀπλοῦ συμφέροντος, διότι εἰζεύρει ὅτι παρ' αὐτοῖς εὐρίσκει εὐκόλως τροφήν ἄφθονον. Ἀνάγκη δὲ προφυλάξῃ τινῶν πρὸς κατανίκησιν τῆς φυσικῆς αὐτοῦ ἀπιστίας.

Ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις οἱ πυργίται εἶνε τὰ μάλιστα ὀχληροὶ ἕνεκα τῆς πολλῆς οἰκειότητος αὐτῶν. Ἐπικάθηται μετὰ μεγίστης ἀδιακρισίας ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ τυχόντος ἀνθρώπου, καὶ ἀρπάζουσιν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν νηπιῶν τὸ πλακούντιον, ὅπερ ἐκεῖνα οὐδεμίαν ἔχουσιν ὄρεξιν νὰ δώσωσιν εἰς αὐτοὺς. Αἰτία δὲ τούτου εἶνε ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου παρεχόμενη εἰς τοὺς πυργίτας προστασία. Εἶνε δὲ ἀπηγορευμένη ῤητῶς τὸ συλλαμβάνειν αὐτοὺς ζῶντας, ζημιοῦται δὲ διὰ ζημίας πέντε δολλαρίων (25 φράγκων) πᾶς ὅστις φωραθῆ φονεύων πυργίτην.

Εἶνε δὲ ὁ πυργίτης μετανάστης, δὲν εἶνε Ἀμερικανός. Κατὰ τινὰ ἐποχὴν οὐ μακρὰν ἡμῶν ἀπέχουσιν σμήνη παντοίων ἐντόμων ἐπέδραμον τὴν χώραν ὅλην· τοσαύτη δὲ ἦτο ἡ πληθὺς αὐτῶν, ὥστε ἀπεράσιον οἱ ἄνθρωποι νὰ καλέσωσιν ἐξ Εὐρώπης εἰς ἐπικουρίαν πτηνὰ ἐντομοβόρα. Ἐκ πάντων δὲ τῶν πτηνῶν τούτων μόνον σχεδὸν οἱ πυργίται νῦτύχησαν νὰ παλαιώσωσι κατὰ τοῦ δεινοῦ ψύχους τῶν χωρῶν ἐκείνων καὶ νὰ κλιματισθῶσι. Οἱ δὲ Ἀμερικανοὶ ὡς ἄνθρωποι πρακτικοὶ μετῆλθον πᾶν μέσον δυνάμενον νὰ καταστήσῃ εὐάρεστον τὴν διαμονὴν ἐν τῇ νέᾳ πατρίδι των, παρέχοντες αὐτοῖς ἐν καιρῷ καὶ τροφήν καὶ κατοικίαν καὶ ἀσφάλειαν τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου. Διὸ καὶ ἐν τοῖς δημοσίοις κήποις καὶ ἐν ταῖς πλατείαις καὶ ἐν ἅπασι τοῖς ἰδιωτικοῖς κτήμασι πανταχοῦ οἰκοδομοῦσιν εἰς αὐτοὺς φωλεάς. Καὶ δ-